

ДЕЯКІ ПРАВОВІ АСПЕКТИ ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В ЄС

Однією із важливих складових входження України в європейський правовий простір є вивчення відповідного правового досвіду, активна адаптація українського права до загальноєвропейського права, запровадження існуючих західних стандартів до національної правозастосовчої практики. Саме такий підхід дозволить значно прискорити входження України до європейської сім'ї.

Варто зазначити, що на сьогоднішній день саме інтелектуальна власність стає основою для формування нової економіки – економіки новацій, яка є базою для розвитку єдиної Європи. Новації активно запроваджуються у всіх галузях європейської економіки, у тому числі й сільському господарстві.

Одним із основних компонентів інтеграційної політики України є адаптація її законодавства до Європейського Союзу, яка полягає у досягненні відповідальності правової системи ЄС (*acquis communautaire*) у суспільно значущих сферах [1].

В ЄС право інтелектуальної власності знаходиться в постійному динамізмі. Це пояснюється тим, що на сьогоднішній день інтелектуальна власність стає базою для розбудови нового суспільства, нових економічних підходів.

Саме економіка знань, а не економіка виробничих потужностей є найбільш інвестиційно-привабливою. Достатньо згадати, що такі компанії як: Google, Apple, Tesla коштують вже біля трильйону доларів США. І ця вартість є фактичною вартістю інтелектуальної продукції цих компаній.

Європейська Комісія ще у 2014 році у Звіті (робочий звіт) «Торгівля, зростання та інтелектуальна власність. Стратегія забезпечення права інтелектуальної власності» вказала, що порушення права інтелектуальної власності призводить до економічних втрат правовласників, нівелюванню творчої та інноваційної діяльності. Контрафактна продукція не відповідає вимогам якості, існуючим стандартам. В умовах глобалізації економіки одним із важливих питань є захист права інтелектуальної власності, особливо у відносинах між державами-членами ЄС та іншими країнами, які не входять до ЄС.

Ці питання стосуються патентування, особливо у фармацевтичній галузі. Надалі у звіті вказується, що у деяких третіх країнах

рівень захисту права інтелектуальної власності є низьким. Також існує необхідність узгодження правових актів у сфері захисту та використання інтелектуальних продуктів. Одночасно існує необхідність удосконалення правового захисту права інтелектуальної власності на міжнародному рівні.

Важливе значення розвитку інноваційних продуктів в ЄС приділяється сільському господарстві. Така позиція є цілком зрозумілою, оскільки сільськогосподарський виробник є важливою ланкою у формуванні харчової безпеки – складової загальної концепції світової безпеки.

До держав-членів ЄС, де значно розвинуті аграрні технології належать, зокрема, ФРН, Франція, Італія. Значний розвиток аграрної сфери неможливий без активного впровадження нових цифрових технологій в аграрний сектор.

Існуюча модель захисту права інтелектуальної власності в ЄС має свою особливість, яка полягає у тому, що захист права інтелектуальної власності в європейській зоні здійснюється відповідно до єдиних європейських документів (директив), внутрішнього законодавства кожної держави-учасниці ЄС, міжнародних документів, які були раніше ратифіковані державами-учасницями.

Одним із базових документів щодо захисту права інтелектуальної власності є Директиви ЄС/2004/48. Директиви ЄС/2004/48 була прийнята Європейським парламентом та Радю Європейського Союзу 29 квітня 2004 року у відповідності до статті 95 Договору про заснування Європейської економічної Спільноти від 25.03.1957 (Римський Договір) та за результатами консультацій загальноєвропейських органів

Вказаний європейський нормативний документ є по суті базовим документом у сфері захисту права інтелектуальної власності.

Іншим важливим юрисдикційним документом в сфері захисту прав інтелектуальної власності є Суд Європейського Союзу заснований відповідно до Угоди про Європейське об'єднання вугілля та сталі у 1952 році. Наразі Суд ЄС розташований у Люксембурзі.

У складі Суду ЄС діють три установи: сам Суд Європейського Союзу, Суд першої інстанції (створений у 1988 році, раніше мав назву Трибунал першої інстанції), Трибунал з питань публічної служби (створений у 2004 році).

До компетенції цього судового органу належить й вирішення спорів пов'язаних із торгівельними марками. Так, наразі у Суді ЄС може бути оскаржене рішення Апеляційного органу, який розглядає звернення на рішення компетентних державних органів щодо торгових марок. Отже, рішення Суду ЄС можуть стосуватися спірних відносин щодо торгівельних марок в сфері аграрного виробництва.